

איינשטיין נעל בגין

בין השאר הגיע כהן־בנדיט אל אותה נערה בעלת־האגרוף, גם היא יהודיה — ג'יין אלפרט, כיום בת 38.

כשעתו לא הסתפקה בהפגנות. מתוך כוז לחבריה, שריכרו הרבה ועשו מעט, הצטרפה למחתרת מזוינת, הניחה פצצות במפעלים שתמכו במילחמת ויאט־נאם. היא חיתה כמה שנים במחתרת כעבריינית נמלטת. בין השאר עבדה בהסוואה של ער ברת־סעד במוסד קהילתי יהודי. היא חיה ומזדמה עם פעיל לבן שהצטרף לשחורים במאבק על השוויון, ושנהרג במאבק זה. לבטוף נכנעה והסגירה את עצמה. היא נדונה למאסר של שנתיים, ואחר־כך לעור חצי־שנה מפני שסירבה להלשין על חברי.

כראיון מספרת ג'יין שהיא בת של מישפחה יהודית טובה אך עניה. הוריה, שנולדו באמריקה, היו קצת רתיים, כלי אמונה עמיר קה, וכמוכן גם ציונים. כאשר הצטרפה הבת למהפכה, הגיעה לקצה השני, היתה אנטי־ציונית קיצונית ופרופלטינית גלגלת. מה נותר? היא עובדת במישר, חיה בדירה בורגנית קטנה, משתפת בסופייה־שבוע בתחרויות של שחייה.

האם הפכה ציונית? לא, אבל אני חושבת שהמצב במיורח התיכון הוא הרבה יותר מורכב מכפי שחשבנו בשנות ה־60. אני כבר לא תומכת בפלטינים, אבל בכל זאת אני די ביקורתית כלפי ממשלת־ישראל. אולם אני מכירה בזכות־הקיום של מדינת־ישראל, ואני די נבוכה מול מה שמתרחש באותו חלק של העולם. אני משוכנעת שאילו היתה צפויה סכנה לקיום ישראל, הייתי ב־100 אחוזים בעדה. אני לא יכולה להתכחש לרגשות שלי כלפי העם היהודי וכלפי הארץ.

כהן־בנדיט העיר לה שהיא הפכה אשה ככל האחרות. אני מרגישה בנוח בעור שלי, השיבה, מבחינה גופנית ונפשית כאחת.

לכנסת: לחייב את חבריה־הכנסת לבוא לעבודה שעבורה הם מקבלים את משכורתם.

ג'יין של הפצצות

בחודש הבא ימלאו 30 שנה לאחר המאורעות הגדולים של הדור: מהפכת הסטודנטים של 1968.

היא התחילה בפאריס, ופסטה משם לארצות רבות. בארצות־הברית השתלבה עם התנועה נגד המילחמה בוויאט־נאם. רק בארץ לא הייתה שום גלים. ישראל היתה עסוקה בשיכון הניצחון של 1967, בראשית ההתנחלות ובהקמת האימפריה הישראלית, העולה עתה באש.

לכאורה היו התוצאות של המהפכה ועומות. היא נכשלה. אמנם, היא הפילה את שילטונו של שארל דה־גול, אך זה לא שינה דבר בצרפת.

אמרו שהיתה זאת מהפכה בלי מצע, בלי תוכנית, בלי אי־דיאלוגיה. סתם השתוללות של רגשות, מחאה כללית, התקוממות של הדור הצעיר נגד החברה הבורגנית. לכן לא הושג שום יעד ממש.

המקלים יכולים לטעון, בצדק, כי המהפכה הולידה שורה ארוכה של רעיונות. אמנם לא חוללה מהפכה פוליטית או חב' רתית, אבל היא הוציאה את המחשבה. היא קידמה הרבה מן הרעיונות שפשוט מיהזו בעולם, החל בהגנה על איכות־הסביבה וכלה בפמיניזם.

כך או כך, המהפכה הולידה הרבה תצלומים בלתי־נשכחים. אחד מהם צולם בארצות־הברית ב־1969: מתחת לדגל הוויאט־קונג עמדה מפגינה צעירה בלב ניו־יורק והניפה אל על את האגרוף, סמל ההתקוממות.

עכשיו הביאה לי ידיה מגרמניה ספר יפהפה של אחד מאבות־המהפכה, היהודי־הצרפתי־הגרמני דניאל כהן־בנדיט, שניקר בשו עתו גם בארץ. הג'ינג'י הלוהט, החי עתה בגרמניה, ערך סיור בעולם וריאיון את אנשי המהפכה של אז. הוא דבק מה קרה להם, מה הם עושים עכשיו, מה רעתם כיום על מעשיהם אז.

התמונה הכללית היא מינשטיין וחבריו. אלה המהפכנים הפכו לבו־גנים. הם השתלבו בחברה. לא נותר הרבה מרעיונותיהם המפור־ארים.

ג'יין אלפרט בתמונת־המזאה, 1969

מישהו שלח לי מיסמך מיוחד במינו. אני ממחר להנחיל אותו לקוראים.

זהו מיכתב למערכת, שפורסם בניו־יורק סיימס ב־4 בדצמבר 1948. חתמו עליו 28 יהודים בעלי־שם. ביניהם אלברט איינשטיין, גאון הדור, וחנה ארנט, שכתבה לאחר מכן ספר מפורסם על ארוולף אייכמן והבאנאליות של הרשע.

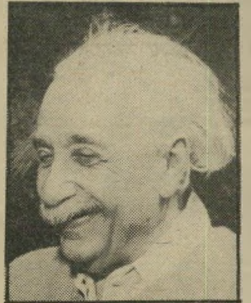
הקבוצה הזאת התעוררה כדי למחות על ביקורו של מנחם בגין בארצות־הברית. הכותרת היתה: "מיפלגה פלטינית חרשה" (עור לא היה מקובל אז, כנראה, להשתמש בארצות־הברית בשמה של ישראל).

וכך נאמר במיכתב:

אחת התופעות הפוליטיות המדאיגות ביותר בימינו היא הר פעתה במדינת־ישראל החדשה של תנועת־החרות, מיפלגה פר

ליטית שהיא קרובה מאוד — באיגוניה, בשיטותיה, בהשקפי תה הפוליטית ובפנייתה החבר'ית — למפלגות הנאצים ודי פאשיסטים. היא הוקמה על־ידי יוצאיו וחסידיו של האירגון הצב' אי הלאומי, אירגון טרוריסטי, ימני ושוביניסטי בפלטיין.

ביקורו הנוכחי של מנהיג המפלגה, מנחם בגין, בארצות־הברית, נועד ליצור את הרושם שיש תמיכה אמריקאית במיפ לגה זו בבחירות הקרובות בישראל (לכנסת הראשונה), ר להדק קשרים פוליטיים עם

איינשטיין

יסודות ציוניים שמרניים בארצות־הברית... לא יעלה על הדעת שמי שמתנגדים לפאשיזם ברחבי העולם יעניקו את שמותיהם ותמיכתם לתנועה שאותה מייצג מר בגין, אם ייוודע להם מה הם עברו והשקפותיו.

...לפני שיווצר בפלטיין הרושם כי ציבור גדול באמריקה תומך ביסודות פאשיסטיים בישראל...

...דרגמה מחרידה היתה התנהגותם ככפר הערבי דיר־יאסין... ב־9 באפריל תקפו כנופיות טרוריסטיות יהודיות כפר שוחר־שלום זה, שלא היווה יעד צבאי במילחמה, הרגו את רוב תושביו — 240 גברים, נשים וילדים — והשאירו כמה מהם חיים כדי להובילם

בתהלוכה ברחובות ירושלים... לא זה כלבר שלא התביישו כמי עשה זה, אלא שהטרוריסטים התגאו בטבח ופירסמו אותו כהרי חבה. הם הזמינו את כל הכתבים הזרים בארץ להסתכל בערימת הגוויות.

בקרב הציבור היהודי הם מטיפים לתערובת של לאומנות קיצונית, מיסטיית רתית ועליונות גוענית. כמו מיפלגות פאשיסטיות אחרות, הם נהגו לשבור שביתות, ולחצו לשבירת האגודות המיקצועיות החופשיות. הם הציעו אגודות קורפורטיביות, לפי הדגם הפאשיסטי האיטלקי.

בשנים האחרונות, בימי האלימות האנטי־בריתית, השליטו האי צל"ל וקבוצת־שטרן מיטטר של טרור בציבור היהודי בפלטיין. מורים הוכו מפני שירכו נגדם, מבוגרים נורו על כי לא הניחו לילדיהם להצטרף אליהם. בשיטות של גאנגסטרים, הכאות, שבירת חלונות ומעשי־שוד נרחבים, הטילו הטרוריסטים מורא על האוכלוסיה וסחטו מס כבד.

לאנשי תנועת־החרות אין חלק בהישיגי הבניין של פלטיין. הם לא הפריחו שממות, לא בנו יישובים, ואף הזיקו למאמץ ההגנתי היהודי. מאמצעי־ההעפלה שלהם, שנוכו בפירסום רב, היו זעירים, ונועדו בעיקר להביא ארצה את חבריהם הפאשיסטים. עך באן מיכתבם של אלברט איינשטיין וחבריו. כדאי לזכור שהם דיברו על האנשים העומדים כיום בראש ממשלת־ישראל — יצחק שמיר וחבריו. אלה משתמשים כיום באותן המילים עצמן כדי לדבר על ראשי האירגונים הפלטייניים.

מוטב מאוחר מאשר...

לפני 20 שנה העזתי להגיש לכנסת הצעת־חוק פרטית, שבאה לבטל את הסעיף בחוק הפלילי שאסר מגע הומוסקסואלי בין בוגרים מתוך הסכמה הדדית, מגע מיני "שלא כדרך הטבע", ושאר הוראות מימיה־הבניים.

כל הסיעות נתנו לחבריהם חופשי־הצבעה. הכנסת התחלקה לשני מחנות שחצו את קווי רוב המפלגות. היה ברור לגמרי שבצר האחד התייצבו כל האנשים המתקדמים, ובצר האחר כל בעלי ההשקפות היותר פרימיטיביות. הסרת את ההצבעה על חודם של כמה קולות, אחרי ש"ח"כ מרדכי סורקיס, איש רפ"י, נאם נאום נגד הומוסקסואליות, שנכנס מייד לפולקלור של הכנסת.

נזכרתי במעמד זה לפני כמה שבועות, מפני שהכנסת קיב' לה הצעת־חוק של שולמית אלוני ושני חברים נוספים, שחודרה על ההצעה שלי. באיחור של 20 שנה, התקבלה סוף־סוף.

באותו השבוע הביא דוד־ליכא לכנסת הצעה שהעליתי אותה לפני 22 שנים, בוויכוח הראשון שלי על דו"ח מבקר־המדינה. קראתי אז את הפרק בספר 'התנוון' שבו מתואר מעשה־הביזה של עכן ביריחו, כפי שהיה מתבטא בדו"ח מבקר־המדינה: "בטיפול בשלל התגלו איסורים מסויימים של אחד הקצינים..."

תבעתי שבכל מיקרה חמור של עבירה על המוסר הציבורי והמינהל התקין, יזוהה הפקיד האחראי בדו"ח המבקר. אחרי 22 שנים, שבחר פשטה השחיתות בכל איברי המינהל הציבורי, עומדת הצעה זו על סף קבלתה.

אם זה יימשך כך, עשויות כל ההצעות שלי להתקבל תוך 30 עד 50 שנה. ואולי — מי יודע? — גם ההצעה הראשונה שהגשתי

מתי לרצוח?

אלה הם ימים מתסכלים לאיסרי אירגון־הטרור היהודי. הם יושבים ככלא. הם צופים בטלוויזיה, קוראים עיתונים. הם רואים את חבריהם היוצאים מדי יום לרצוח ולפצוע ערבים. החברים היקרים האלה אינם נעצרים, אינם נחקרים, אינם מואשמים, אינם נשלחים לכלא.

להיפך. הם נכבס בברכות מפי קצינים בכירים. שר־הביטחון הסוציאליסטי משבח אותם, ראש־הממשלה מעלה אותם על נס כדוגמה לאומה.

ואילו הוותיקים ממשיכים לשבת ככלא ולחלום על חנינה. הוא שנאמר: הכול תלוי בטיב העיתוי.

תשלום חוב

אני עומד לשלם חוב. אחרי הרבה זמן. הייתי בן 17 כשהוצאתי לאור את החוברת הראשונה שלי. זה

עלה כסף. לא היה לי כסף. היכרתי איש בשם נתן ניביאוסקי, בעל־בתים, יוצא פולין. הבאתי לו מדי פעם כביסה מהמכבסה של הוריי, וכך התוודענו. הוא התעניין ברעיונות שלי, וכשהזכרתי שאני רוצה לפרסם בצורת חוברת, התנדב לתרום לי את הכסף. זה היה משהו בסך 30 או 40 לא"י (לירות־ארצות־אליות), סכום אסטרונומי בשבילי.

במשך 45 שנים ויותר שעברו מאז, קיבלתי מעט מאוד תרומות כדי לממן את פעילותי הפוליטית. אני יכול למנות את התור־מים באצבעות של שתי ידיי. אני זוכר כל אחד מהם.

תמיד היה חסר לי הכישרון לבקש כסף מאנשים, גם בשביל המטרה הנעלה ביותר. משום־כן אני כלי־כך אסיר־תורה למעטים שתרמו גם מבלי שאבקש. ניביאי זסקי היה הראשון.

לפני כמה ימים יצא צוות של העוולם הזה לצלם את הסופר יעקוב חורגין בבית־אבות. אחד הדיריים האחרים כמוסר טען באונוי הכתב שהוא מכיר את אורי אבנרי מאז ימי נעוריו (שלי). כהוכחה לכך הציג לפני הכתב תצלום שלי מימי שועלי־שימשון, וחוברת שיצאה לאור בראשית 1948.

חוברת זו נקראה מהתנוונות למילחמה, והיא כללה שישה מאמרים על היכטים שונים של המהפכה העומרת להתחולל. אז היה עדיין מקובל לחשוב כי מה שמתרחש אינו אלא מהדורה חדשה של "המאורעות". אמרנו שזוהי מילחמה, שתשנה את חיינו מן הקצה אל הקצה.

ניביאוסקי כתב בחוברת פרק על ההתגייסות הכלכלית למילחמה. אני כתבתי את הפרק על מהות המילחמה, ובו הצעתי לנגל את המילחמה כך שבמהלכה תיווצר ברית בינינו ובין הכוחות הלאומיים המהפכניים בעולם הערבי.

ניביאוסקי תרם את הכסף להוצאת החוברת. כשהופצה בק יוסקים, כבר הייתי אישם במילחמה.

מאז ראיתי את ניביאוסקי רק פעמיים־שלוש, כשהיה פעיל באירגון בעליה־בתים שלחם בחוק־הנוח־הדייר. שגרים למעשה להפקעת רכוש. מזה שנים לא ידעתי מה קרה לו. עכשיו קיבלתי ממנו דרישת־שלום. הוא בן 92, בריא ושלם. אז שוב: תודה רבה.

ניביאוסקי